

N° 1417.

NORVÈGE ET SUÈDE

Convention pour le règlement pacifique des différends, avec protocole de signature. Signés à Oslo, le 25 novembre 1925.

NORWAY AND SWEDEN

Convention for the Pacific Settlement of Disputes, with Protocol of Signature. Signed at Oslo, November 25, 1925.

TEXTE NORVÉGIEN. — NORWEGIAN TEXT.

N° 1417. — KONVENSIJON ¹ MELLEM NORGE OG SVERIGE ANGÅENDE FREDELIG AVGJÖRELSE AV TVISTER, UNDERTEGNET I OSLO, DEN 25 NOVEMBER 1925.

Norwegian and Swedish official texts communicated by the Norwegian and Swedish Ministers for Foreign Affairs. The registration of this Convention took place March 14, 1927.

HANS MAJESTET NORGES KONGE og HANS MAJESTET KONGEN AV SVERIGE, som er besjelet av ønsket om å fremme bestrebelsene for avgjørelse av mellomfolkelige tvister på fredelig måte, er i dette öiemed blitt enige om, i tilslutning til den konvensjon ² angående oprettelsen av en fast undersökelses- og forliksnevnd som blev inngått mellem de to riker den 27. juni 1924, å avslutte en konvensjon angående fredelig avgjørelse av tvister, og har som Sine befullmektigede ved avslutelsen av en sådan konvensjon opnevnt :

HANS MAJESTET NORGES KONGE :

Hans Majestets stats- og utenriksminister Johan Ludwig MOWINCKEL, og

HANS MAJESTET KONGEN AV SVERIGE :

Hans Majestets overordentlige sendemann og befullmektigede minister i Oslo
Torvald Magnusson HÖJER,

hvilke, behörig befullmektigede, er kommet overens om fölgende bestemmelser :

Artikkel 1.

Opstår der mellem de Kontraherende Parter rettstvist som kan henføres til nogen av de slags tvister som er omhandlet i artikkel 36, 2. ledd ³ i vedtektene for den Faste Mellempfolkelige Domstol, og som ikke har kunnet löses på diplomatisk vei, skal den henskytes til avgjørelse av den nevnte domstol overensstemmende med forskriftene i de nevnte vedtekter.

Tvister som de Kontraherende Parter ved andre mellem dem gjeldende overenskomster har forpliktet sig til å löse ved en særskilt doms- eller voldgiftsbehandling, skal behandles efter bestemmelsene i disse overenskomster.

Meningsforskjell angående fortolkningen av nærværende konvensjon skal avgjöres av den Faste Mellempfolkelige Domstol.

Artikkel 2.

De Kontraherende Parter forplikter sig til å henskyte til voldgiftsbehandling overensstemmende med de fölgende bestemmelser alle andre enn de i artikkel 1 nevnte tvister, dog först efter at de har vært underkastet den undersökelses- og forliksbehandling som er omhandlet i konvensjonen av

¹ The exchange of ratifications took place at Stockholm, March 10, 1927.

² Vol. XXVIII, page 309, of this Series.

³ Vol. VI, page 379; Vol. XI, page 404; Vol. XV, page 304; Vol. XXIV, page 152; Vol. XXVII, page 416; Vol. XXXIX, page 165; Vol. XLV, page 96; Vol. L, page 159; and Vol. LIV, page 387, of this Series.

27. juni 1924 angående opprettelse av en fast undersøkelses- og forliksnevnd, uten derigjennem å ha opnådd løsning.

Partene er enige om at de tvister som omhandles i nærværende artikkel, skal avgjøres efter grundsetningene for rett og billighet.

Artikkel 3.

Hvis Partene ikke er kommet overens om noget annet, skal en voldgiftsrett til behandling av tvist efter artikkel 2 i denne konvensjon sammensettes overensstemmende med reglene i tittel IV, kap. II i Haagkonvensjonen¹ av 18. oktober 1907 angående avgjørelse av internasjonale tvister på fredelig måte.

Artikkel 4.

I den utstrekning Partene ikke har truffet annen bestemmelse angående voldgiftsbehandlingen, skal reglene i tittel IV, kap III i Haagkonvensjonen av 18. oktober 1907 angående avgjørelse av internasjonale tvister på fredelig måte komme til anvendelse.

Hvis en sådan voldgiftsavtale som er omhandlet i den nevnte Haagkonvensjon, ikke er undertegnet innen seks måneder efterat den ene Part overfor den annen Part har fremført anmodning om at tvisten hensyktes til voldgift, skal voldgiftsavtalen på anmodning av en av Partene fastsettes på den måte som er foreskrevet i artiklene 53 og 54 i den nevnte Haagkonvensjon.

I de tilfelle nærværende konvensjon henviser til bestemmelsene i Haagkonvensjonen, skal disse bestemmelser få anvendelse mellem Partene også i tilfelle av at begge Parter eller en av dem har fratrukket den sistnevnte konvensjon.

Artikkel 5.

Voldgiftsretten skal på begjæring av en av Partene angi de forberedende forholdsregler som bør tas for å beskytte denne Parts rett, forsåvidt disse forholdsregler kan tas på administrativ vei.

Artikkel 6.

Voldgiftskjendelsen skal, når der finnes anledning til det, inneholde anvisning på hvorledes den skal fullbyrdes, særlig med hensyn til de tidsfrister som skal iakttas.

Artikkel 7.

Med hensyn til spørsmål som, overensstemmende med lovgivningen i det land overfor hvilket en begjæring fremsettes, skal avgjøres av en domstol, herunder innbefattet forvaltningsdomstol, kan vedkommende Part ikke forlange at den i artikkel 1 eller 2 omhandlede fremgangsmåte får anvendelse, før sakens behandling ved domstol har ført til en endelig avgjørelse. I så fall skal tvistens henskytelse til dom eller voldgift skje senest 6 måneder efter en sådan avgjørelse.

Artikkel 8.

Blir det i en dom eller voldgiftskjendelse fastslått at en avgjørelse eller en forföining truffet av en domstol eller annen myndighet i den ene stat helt eller delvis står i strid med folkeretten, og kan fölgene av avgjørelsen eller forföiningen ifölge denne stats forfatning ikke helt eller delvis fjernes, er Partene enige om at den forurettede Part ved dommen eller voldgiftskjendelsen kan tilkjennes passende godtgjölrelse på annen måte.

¹ *British and Foreign State Papers*, Vol. 100, page 298.

Artikkel 9.

De Kontraherende Parter forplikter sig til under pågående doms- eller voldgiftsbehandling såvidt mulig å undgå enhver foranstating som kan motvirke fullbyrdelsen av dommen eller voldgiftskjendelsen.

Partene skal på tro og love rette sig efter dommen eller voldgiftskjendelsen.

Artikkel 10.

Twister som måtte opstå mellem Partene angående fortolkningen eller fullbyrdelsen av dommen eller voldgiftskjendelsen skal, i mangel av annen bestemmelse, underkastes avgjørelse av den rett som har avsagt dommen eller voldgiftskjendelsen.

Artikkel 11.

Denne konvensjon skal ratifiseres, for Norges vedkommende av Hans Majestet Norges Konge under forutsetning av det norske Stortings samtykke, og for Sveriges vedkommende av Hans Majestet Kongen av Sverige under forutsetning av den svenske Riksdags samtykke. Ratifikasjonene skal utveksles i Stockholm.

Artikkel 12.

Denne konvensjon trer i kraft den dag ratifikasjonene blir utvekslet og avløser ved sin ikraft-treden voldgiftskonvensjonen¹ av 26. oktober 1905. Den gjelder for en tid av tyve år regnet fra den førstnevnte dag. Hvis den ikke blir opsagt senest to år før utløpet av dette tidsrum, skal den gjelde for ytterligere tyve år, og den skal fremdeles anses forlenget for perioder på tyve år, hvis den ikke blir opsagt minst to år før utløpet av den nærmest foregående tyveårsperiode.

Twist som ved utløpet av konvensjonens gyldighetstid er gjenstand for doms- eller voldgiftsbehandling efter denne konvensjon, skal sluttbehandles overensstemmende med konvensjonens bestemmelser.

Til bekreftelse herav har de befullmektigede undertegnet denne konvensjon og forsynt den med sine segl.

Utfærdiget i to eksemplarer i Oslo den 25 november 1925.

(L. S.) Joh. Ludv. MOWINCKEL.

¹ *British and Foreign State Papers*, Vol. 98, page 820.

¹ TRANSLATION.

No. 1417. — CONVENTION BETWEEN NORWAY AND SWEDEN FOR
THE PACIFIC SETTLEMENT OF DISPUTES. SIGNED AT OSLO,
NOVEMBER 25, 1925.

HIS MAJESTY THE KING OF SWEDEN and HIS MAJESTY THE KING OF NORWAY, being desirous of promoting efforts for the pacific settlement of international disputes, have agreed for this purpose to supplement the Convention concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation concluded between the two countries on June 27, 1924, by a Convention for the pacific settlement of disputes, and have appointed as their Plenipotentiaries :

HIS MAJESTY THE KING OF SWEDEN :

M. Torvald Magnusson HÖJER, His Envoy Extraordinary and Minister Plenipotentiary at Oslo;

HIS MAJESTY THE KING OF NORWAY :

M. Johan Ludwig MOWINCKEL, His Prime Minister and Minister for Foreign Affairs;

Who, being duly authorised for the purpose, have agreed upon the following provisions :

Article 1.

Any legal dispute arising between the Contracting Parties which falls within one of the categories specified in Article 36, paragraph 2, of the Statute of the Permanent Court of International Justice and which it has not been possible to settle by diplomacy, shall be submitted for judgment to the said Court in accordance with the provisions of the said Statute.

Disputes for the settlement of which the Contracting Parties have undertaken, under other Conventions in force between them, to have recourse to a special judicial or arbitral procedure, shall be dealt with in accordance with the terms of such agreements.

Any divergence of views regarding the interpretation of the present Convention shall be settled by the Permanent Court of International Justice.

Article 2.

The Contracting Parties undertake to submit to arbitration, in accordance with the ensuing provisions, all disputes other than those mentioned in Article 1, provided that they have first been subjected to the procedure of enquiry and conciliation provided for in the Convention of June 27, 1924, concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation, and that it has not been possible to settle them by this means.

The Parties agree that the disputes referred to in the present Article shall be settled in accordance with the principles of law and equity.

¹ Traduit par le Secrétariat de la Société de Nations.

¹ Translated by the Secretariat of the League of Nations.

Article 3.

Except where otherwise provided by agreement between the Parties, an arbitral tribunal to deal with disputes under Article 2 of the present Convention shall be constituted in conformity with the provisions of Title IV, Chapter II, of The Hague Convention of October 18, 1907, for the Pacific Settlement of International Disputes.

Article 4.

Unless the Parties have agreed otherwise, the arbitration procedure shall be governed by the provisions of Title IV, Chapter III, of The Hague Convention of October 18, 1907, for the Pacific Settlement of International Disputes.

In case the arbitration agreement provided for in The Hague Convention shall not have been signed within six months from the date on which one of the Parties has proposed to the other the submission of the dispute to arbitration, the said agreement shall, at the request of either of the Parties, be drawn up in the manner prescribed in Articles 53 and 54 of the said Hague Convention.

In cases in which the present Convention refers to provisions of The Hague Convention, the said provisions shall be applicable between the Parties, even if The Hague Convention has ceased to be binding on the two Parties or on either of them.

Article 5.

The arbitral tribunal may at the request of either of the Parties indicate the provisional measures to be taken in order to safeguard the rights of that Party, provided however that such measures can be taken by administrative action.

Article 6.

The arbitral award shall, when circumstances require, specify the manner in which it is to be carried out, in particular as regards the time limits to be observed.

Article 7.

With regard to questions which, under the laws of the country against which an application is made, are within the competence of the courts, including the administrative courts, the Party concerned may not demand the application of the procedure laid down in Article 1 or in Article 2 until a final judgment has been given as a result of judicial proceedings. In such a case the dispute must be sent for adjudication by judicial or arbitral procedure within six months from the date of the final judgment.

Article 8.

If the judicial decision or the arbitral award declares that any ruling or order of a judicial or other authority of either of the two States is wholly or in part contrary to international law, and if the constitutional law of that State does not permit, or only partially permits, the consequences of the said ruling or order to be annulled, the Parties agree that the Party injured by the judicial decision or arbitral award shall be granted suitable compensation of another kind.

Article 9.

The Contracting Parties undertake to refrain as far as possible during the course of the judicial or arbitral procedure from any action likely to have a prejudicial effect on the execution of the judicial decision or arbitral award.

The Parties shall conform in good faith to the judicial decision or arbitral award.

Article 10.

Any disputes arising between the Parties regarding the interpretation or execution of the judicial decision or arbitral award shall, in the absence of an agreement to the contrary, be submitted for settlement to the tribunal which gave the decision or award.

Article 11.

The present Convention shall be ratified, in the case of Sweden by His Majesty the King of Sweden with the approval of the Swedish Riksdag, and in the case of Norway by His Majesty the King of Norway, with the approval of the Norwegian Storting. The instruments of ratification shall be exchanged at Stockholm.

Article 12.

The present Convention shall come into force on the date of the exchange of the instruments of ratification and shall supersede the Arbitration Convention of October 26, 1905. It shall be valid for twenty years from the aforesaid date. Unless it is denounced at least two years before the expiration of that period, it shall remain in force for a further period of twenty years and shall thereafter be considered as prolonged for successive periods of twenty years unless it has been denounced at least two years before the expiration of the preceding period.

If, at the time when the present Convention ceases to be valid, proceedings in respect of a dispute are pending before a judicial or arbitral tribunal in virtue of the present Convention, such dispute shall be disposed of in accordance with the provisions of the Convention.

In faith whereof the Plenipotentiaries have signed the present Convention and have affixed their seals thereto.

Done in duplicate at Oslo, November 25, 1925.

(L. S.) (Signed) Torvald HÖJER.

(L. S.) (Signed) Joh. Ludw. MOWINCKEL.

PROTOCOL OF SIGNATURE.

When proceeding, on this day, to sign a Convention between Sweden and Norway for the pacific settlement of disputes, the undersigned, being duly authorised for the purpose, have agreed that the Convention of June 27, 1924, concerning the establishment of a Permanent Commission of Enquiry and Conciliation shall remain in force, notwithstanding the provisions of Article 18 of the said Convention, so long as the Convention for the pacific settlement of disputes, signed on this day, shall remain valid.

In faith whereof, the Plenipotentiaries have signed the present Protocol and have thereto affixed their seals.

Done in duplicate at Oslo, November 25, 1925.

(L. S.) (Signed) Torvald HÖJER.

(L. S.) (Signed) Joh. Ludw. MOWINCKEL.